

Dossier

Exposició fotogràfica

Diari d'un confinament

Silvia
Sánchez
Bianchi

#trama
.coop

 **Ajuntament
de Barcelona**

Sinopsi

Aquest treball recull el seguiment fotogràfic que s'ha fet mitjançant un telèfon mòbil sobre la meua mare de 82 anys durant els mesos del confinament decretat després de l'estat d'alarma del 2020 per l'alerta sanitària de la Covid-19.

En aquesta sèrie fotogràfica, la gran majoria retrats, podrem veure com l'aïllament imposat va impactar greument en la seva salut i li va afectar molt negativament l'estat físic, cognitiu, conductual i emocional.

Vaig començar a fer aquest registre per poder compartir l'estat de la meua mare amb altres membres de la família i el seu metge. Però en veure les primeres seqüències d'imatges, vaig començar a prendre consciència del seu procés de deteriorament. Vaig sentir l'impuls de documentar-ho de manera més rigorosa i a començar a crear el que seria aquest cos de treball que tracta de plasmar la gravetat d'un tancament prolongat per a les persones grans i les seqüeles corresponents.

Durant aquest període no només es veurà minvada la seva mobilitat sinó també el seu contacte social, que farà que els seus hàbits i rutines canviïn per complet, ja que la privaran d'estímul i afectes.

Així, a poc a poc, el deteriorament es farà present, primer a nivell emocional, manifestant-se en sentiments com la por, l'angoixa, la tristesa, la desídia, l'apatia, etc., que li repercutiran en la seva conducta i li generaran sedentarisme i desordres del son, la higiene i l'alimentació. També patirà canvis a nivell cognitiu que s'expressaran en forma de lapsus de memòria i desorientació en el temps i l'espai. A nivell físic es veurà afectat tot el seu sistema locomotor, cosa que repercutirà en la seva mobilitat.

Un fet molt significatiu serà com, a nivell social, començarà a perdre empatia i interès per la resta, fins i tot pels seus éssers més estimats.

“

L'alegria més gran de la meva mare era anar a buscar el seu net de 10 anys a l'escola i passar-se la tarda jugant amb ell. Per fer-ho no li importava fer un llarg trajecte en autobús dues vegades per setmana.

A dia d'avui la meva mare no ha tornat a pujar mai més en un autobús ni tampoc ha anat a buscar el net a l'escola. Ara aquest nen ja és un preadolescent.

El confinament i la pandèmia li han robat la possibilitat d'exercir el que per a ella era el seu rol principal: ser àvia

Donants de memòria

L'exposició **Diari d'un confinament** ha estat produïda per Trama SCCL en el marc del projecte *Donants de memòria*, un projecte de promoció de la gent gran i de recuperació de memòria històrica oral mitjançant l'organització, dinamització i documentació de tallers amb participants que esdevenen donants de memòria.

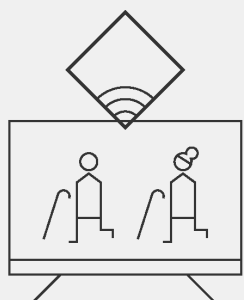
Busca visibilitzar i reivindicar aquest col·lectiu, fomentar la seva formació i també la seva participació comunitària, social i política en la ciutat; facilitar que, a través dels seus coneixements i records i en interacció amb altres, puguin contribuir a la recuperació de la memòria oral dels seus barris.

Podeu consultar més informació a la web del projecte:

<https://donantsdememoria.cat/>

Donants de memòria es un projecte de promoció de la gent gran i de recuperació de memòria històrica oral mitjançant l'organització, dinamització i documentació de tallers amb participants que esdevenen donants de memòria.

L'artista:
Silvia
Sánchez
Bianchi

Vaig néixer a Madrid el 1972 i vaig créixer a Barcelona.

Vaig estudiar fotografia a l'*Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya* de Barcelona i tècniques d'estampació i gravat a l'*Escola Superior de Disseny i d'Art la Llotja* de Barcelona.

Treballo de manera autodidacta al meu estudi de l'Eixample a La Fàbrica Lehmann de Barcelona des de fa una vintena d'anys.

Desenvolupo de manera simultània els gèneres de l'autoretrat, el paisatge i el reportatge; encara que és l'autoretrat i el nu la part més gran del meu treball.

La meua obra sempre ha tingut un caràcter autobiogràfic, on motivada per les meves experiències i els meus estats íntims el procés fotogràfic s'ha convertit en una eina d'introspecció per indagar en el meu interior i recórrer les meves pores, dubtes i anhels a la recerca d'una consciència més real i íntima de mi mateixa i de tot el que m'envolta.

silviasanchezbianchiphotos.tumblr.com

Característiques tècniques de l'exposició

Títol de l'exposició

Diari d'un confinament.

Núm. de fotografies

52 fotografies que es poden seleccionar segons l'espai expositiu.

Tècnica

Fotografia a color.

Mides

21 x 28 cm. Amb la possibilitat d'ampliar d'algunes imatges segons el disseny expositiu.

Suport

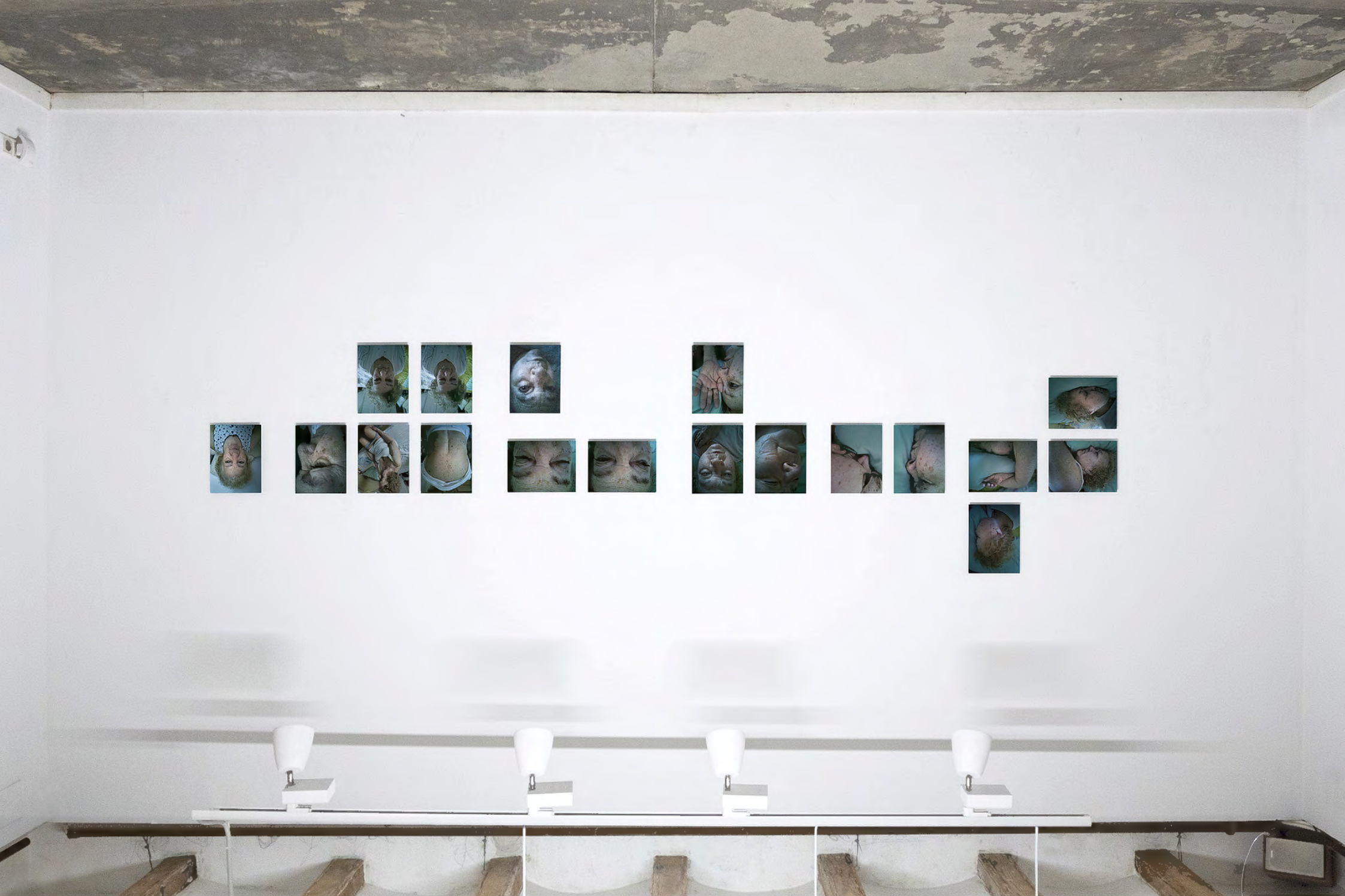
Paper fotogràfic Hahnemüle Photo Fibre 200g.

Muntatge

Dibond i bastidor d'alumini.

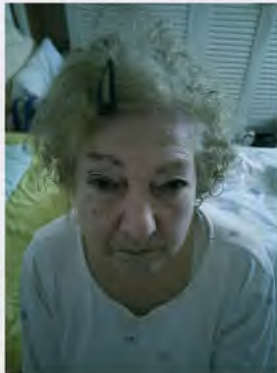

**Selecció
d'imatges**

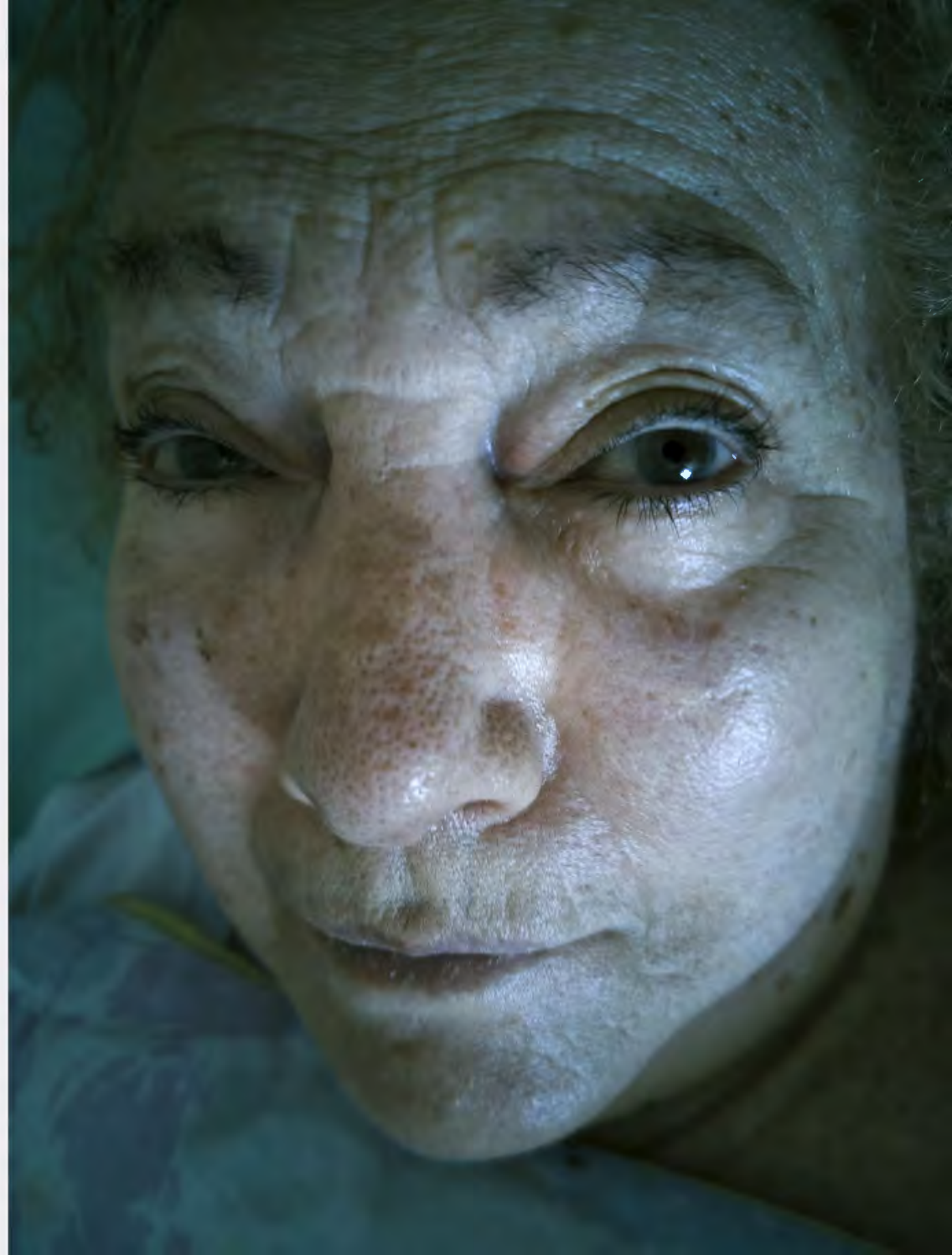

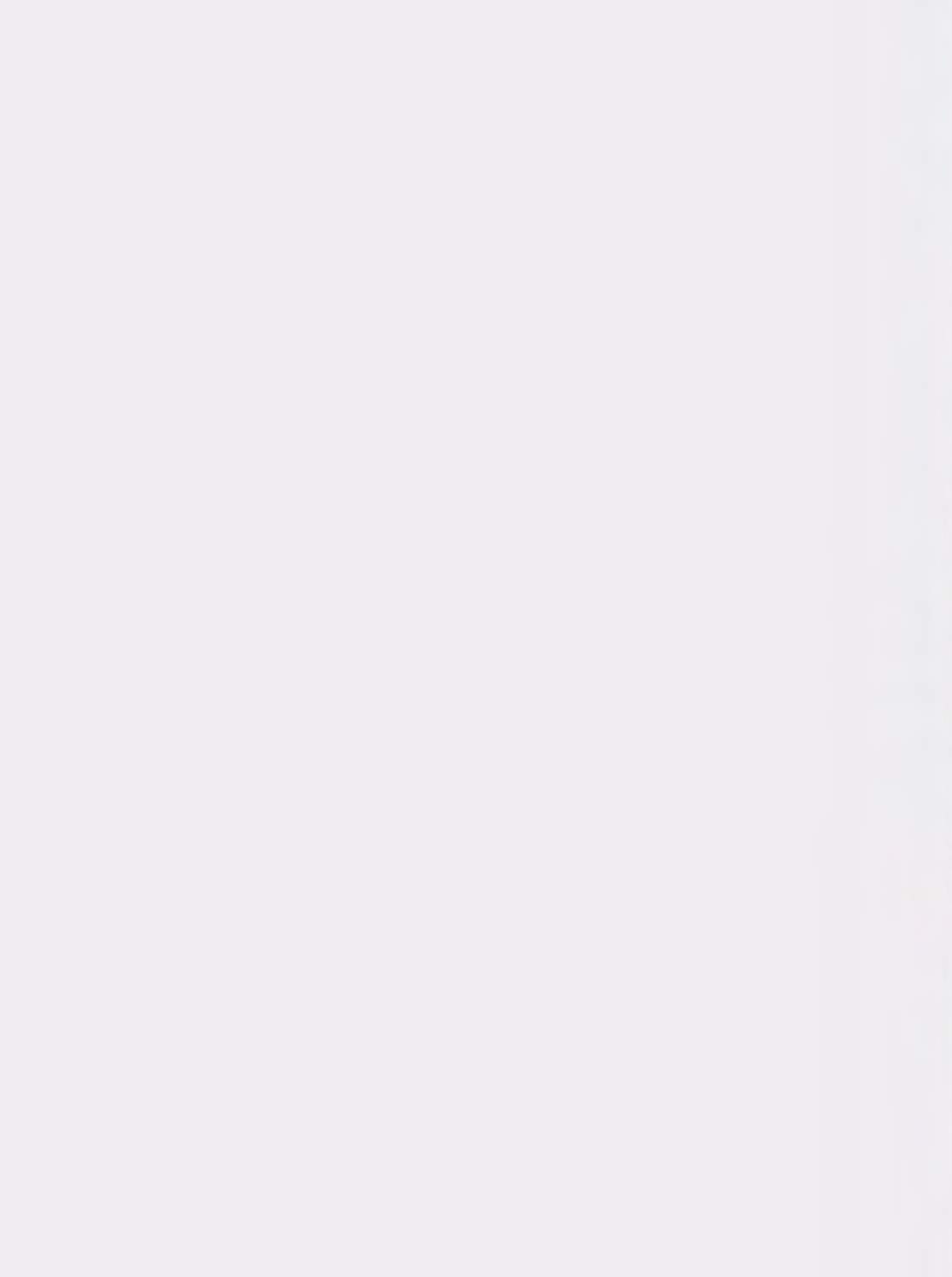

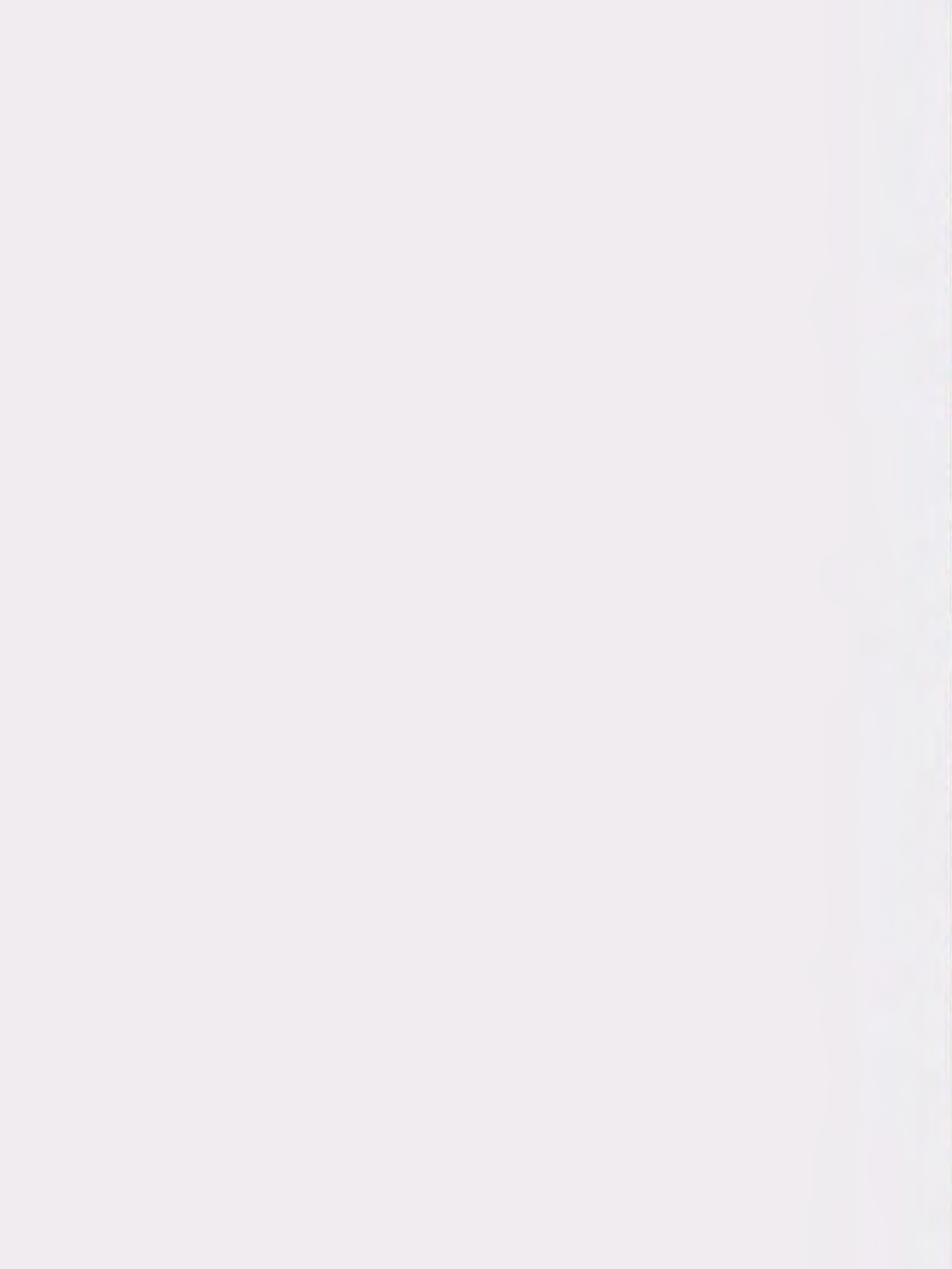

El 15 de març de 2020, amb la declaració de l'estat d'alarma, entra en vigor el confinament domiciliari com a mesura per evitar els contagis de la primera onada de la Covid-19. Aquest confinament, previst com una mesura beneficiosa per a la salut i que havia de durar 15 dies, es va allargar fins als 99 dies i va empitjorar la salut d'algunes persones.

Un dels col·lectius més afectats per aquesta situació ha estat el de la gent gran. Els mitjans de comunicació anaven plens de notícies sobre les residències, però quina imatge donaven? Aquests, les xarxes socials i fins i tot discursos polítics **perpetuen estereotips i creences associades a la vellesa i la gent gran**, en reforcen la imatge projectada com a un únic col·lectiu fràgil i vulnerable que no correspon amb l'heterogeneïtat que hi ha. I què ha passat amb les persones que estaven a casa seva? El 2020 vivien sols més de dos milions de persones majors de 65 anys: el 70,9 % dels quals eren dones.

En la situació que vivim ja fa gairebé dos anys, s'ha parlat molt de la gent gran, però se l'ha escoltada?

Amb la pandèmia s'ha posat sobre la taula el terme **edatisme**, la discriminació vers una persona per la seva edat a través d'estereotips socials i prejudicis. L'edatisme i la manca d'una cultura de l'envelliment en la nostra societat fomenta l'exclusió de la gent gran de la vida pública i social, i propicia un empobriment de l'activitat cultural, reflexiva i creativa d'aquestes persones. A més, suposa una pèrdua per al conjunt de la societat, que resta privada de la perspectiva, experiència, coneixement, capacitats i aportacions de les persones amb més edat.